

lor, pe atmosfera care se incepeagă, deasupra aparențelor, pe planul superior al înfruntării destinului omenești.

Realizări remarcabile au Mircea Crețu, în rolul tânărului inginer Victor Iorga, pe care îl înfățișează ferm, inteligent, înzestrat cu o intensă combustie interioară, și Petre Simionescu, reținut, sobru, oarecum dezamăgit de viață, dar fundamental cinstit, incapabil de dezertare.

La polul opus, ca un termen de referință, autorul propune personajul Tit Nestor, lichea, parvenit, de o răutate agresivă, pe care Titus Gurgulescu îl interpretează în date exacte, surizător și cinic, nu lipsit de farmec aparent. Anca Aleesandra a realizat cu pricepere profesională un personaj feminin oscilant, dar poate că mai multă ingenuitate ar fi justificat pendulările eroinei, în orice caz mai convingător decât a făcut-o interpreta, după părerea mea, nu prea potrivit distribuită în rol. Un rol de forță, de vigoare, dar și de căldură umană, realizează Mircea Valentin, interpretul secretarului de partid. O foarte bună compoziție izbuteste Nicolae Budescu, într-un personaj cu funcție mai restrinsă, de interes mai mult pitoresc și mai puțin dramatic. În rest, schițe de portret corecte realizează Petre Cursaru, Nicolae Ciocan și, de fapt, toți ceilalți.

Virgil Munteanu

Teatrul

, Lucia Sturdza

Bulandra“

CASA DE MODE

de Theodor Mănescu

Să-și fi trădat Theodor Mănescu vocația? Să-și fi trădat voluptatea dialogului introspectiv, plăcerea analizei psihologice, gustul dezbaterii filozofico-etice, atingînd domeniul — de larg succes — al genului polițist? Dimpotrivă. El și-a transplatat stilul propriu (edificat de-a lungul a 8 ani, cele mai multe piese fiind scrise în colaborare cu Silvia Andreescu), în textura unei drame clădită pe temelile investigației, dar „întind“ aproape la fiecare scenă „dincolo“ de rețete și rigori, în grădina vecinei — drama de dezbateri. Piesa urmărește destinul unui răzbunător, al unui justițiar, a cărui dominantă vitală e ideea pedepsirii unui criminal înrăit, un dușman de clasă, care și-a însemnat drumul cu urme de sînge. Personajul (și noi, ca și ceilalți distinși colegi, nu vrem să facem un deserviciu nici autorului nici dumneavoastră spectatorilor, dezvăluindu-vă ceea ce trebuie să aflați doar cu cîteva secunde înainte de cortina finală) — poartă, ca un destin tragic, ideea pedepsirii vinovatului: întreaga sa viață e dedicată acestui unic scop (într-un anume fel asemănător cu Anca din *Năpasta*). Chiar dacă acesta capătă cumva caracterul unei răzbunări individualiste, neținînd seama, întotmai, de procedeele legale și chiar de „siguranța propriei persoane. Th. Mănescu a desfășurat intriga sa, cu meandre care țin de „suspens“, cu lovituri și efecte (uneori supracomplicate), cu personaje „nadă“ pentru a duce spectatori pe piste greșite. Replica e teatrală (în ciuda unor erupții livrești), acțiunea se urmărește cu interes, personajele au „carne și sînge“ și depășesc substanțial limitele clasice ale genului. Proiecțiile psihice ale personajelor, dramele lor personale, autointrospecțiile și revelațiile sînt surprinse „pe viu“, și piesa în ansamblul ei are personalitate, aduce o „pată de culoare“ originală în coordonatele repertoriului. Poate, făcînd un „tur de forță“ la granița dramei psihologice cu cea a „polițismului“, Th. Mănescu a făcut și unele piruete decorative în ansamblul exercițiului, trenînd, uneori, acțiunea aventurii și alunecînd, alteori, peste dezbateri. Autorul însă își confirmă vocația cu o neliniște creatoare remarcabilă, vădînd și preocupări teoretice în slujba teatrului. De aceea

aș vrea să citez însuși gândul lui: „Deși nu este o piesă propriu-zis polițistă, am folosit în scrierea ei tehnica teatrului polițist, pentru că perioada înfățișată, perioada de sfârșit a luptelor de clasă deschise, chema, parecă de la sine, această tehnică a înfruntării tensionate, „suspensul” caracteristic teatrului polițist”.

Teatrul „Lucia Sturza Bulandra” își onorează mereu autorii. Este și cazul piesei *Casa de mode*. Valeriu Moisescu a organizat o excelentă distribuție, într-un spectacol dorit simplu, eficient, fără o încălcare a complementară (uneori poate cam linear ca invenție), atent la descifrarea „misterului”, dar și la portretul scenic. Decorul alb, aparent monocord (Dan Jitianu), a fost un fel de ecran fix, în care mutația episoadelor s-a făcut și rapid și funcțional. (Mai săracă, paradoxal, ca fantezie și prezențe, a fost tocmai „parada modei” — fără spectaculozitatea pe care o așteptam). Dar actorii? Un recital Tomă Caragiu (într-un rol insolit, vădind o mare pondere interioară, ritm alternant al respirației scenice, patos discret și simț al măsurii), un altul Octavian Cotescu (realizând fără eșec „sunător” de perfect, chipul unui maior de securitate, cald, subtil, ironic și acid), și, în sfârșit, un „concert” Ștefan Bănică (ce are de luptat și cu... publicul, care-l salută chiar și în momentele de dramă, cu hohote de râs), actor cu resurse, acasă la el, în melodramă; sugestive trecerile prin scenă ale Mariellei Petrescu; discretă, schita Mihăelei Juvara. Copioasă, revelatorie, compoziția lui Vasile Florescu și distinsă cea a lui N. Mavrodin. Stilul Teatrului „Bulandra” e prezent pînă și în aspectul unui elegant și atractiv program de sală.

Al. Popovici

Teatrul Național
din Craiova

LOCUL TĂU SUB SOARE

de Gh. Robu

La Teatrul Național din Craiova, totul e nou: construcția spațioasă și plină de lumină, de o eleganță transparentă, neostentativă, directorul, piesa — premieră absolută, autorul însuși, care se lansează cu acest prilej în agitata arenă a dramaturgiei. O asemenea neobișnuită densitate a „inauguralu-